

Phần 2

Chương 5

Nghê Chấn Bình và Lục Vân bố của Lục Phồn là bạn học cấp 3 với nhau.

Lục Vân học khá hơn so với Nghệ Chấn Bình, lên đại học cũng rất giỏi, vừa tốt nghiệp liền làm quản lý cho một nhà máy điện. Hồi ấy, Nghệ Chấn Bình có thể vào làm ở nhà máy điện là nhờ vào mối quan hệ của ông ấy. Ban đầu, hai nhà đều ở ký túc xá của nhà máy. Về sau phân nhà, lại chọn ở cùng một tầng, cửa đối diện nhau, hết mực thân thiết.

Năm sinh Lục Phồn, Nghệ Chấn Bình vừa lúc kết hôn. Trong bữa tiệc, Lục Vân vỗ vai Nghệ Chấn Bình nói muốn làm thông gia, còn bảo ông chắc chắn sẽ sinh con gái. Vì thế mà lúc ấy, Nghệ Chấn Bình và Trình Hồng bị mọi người trêu đùa “sớm sinh gái quý”, nhốn nháo đến nổi mặt mũi đỏ bừng.

Không ngờ ba năm sau nhà họ Nghệ sinh con gái, Nghệ Chấn Bình nhờ Lục Vân đặt tên, Lục Vân mở miệng liền lấy chữ “Giản”, nói cùng với Tiểu Lục Phồn nhà ông hợp lại thành một đôi. Lúc đó, Nghệ Chấn Bình cảm thấy có thể kết thông gia cũng tốt, biết gốc biết rễ nên vui vẻ chấp thuận.

Cả đại viện đều biết việc này, khó tránh khỏi có những người nhiều chuyện nói Nghệ Chấn Bình nịnh bợ. Nhưng bọn họ cũng chỉ có thể nói qua loa. Khi ấy, Lục Vân đã có vị trí rất cao ở nhà máy, nên không mấy ai dám tỏ ý rõ ràng.

Lúc Nghệ Giản còn bé, trong đại viện, hàng xóm đã xem cô như cô vợ nhỏ của Lục Phồn. Lục Phồn khi ấy mới bốn năm tuổi, cái gì cũng không hiểu, chỉ nghe Lục Vân nói, biết sẽ phải đối tốt với em gái Tiểu Giản.

Những chuyện này đương nhiên Nghệ Giản không có ấn tượng gì, cô chỉ nhớ đến những chuyện sau năm bốn tuổi.

Bởi vì Trình Hồng sơ sẩy. Lúc Nghệ Giản ba tuổi sốt cao trúng độc thuốc nên bị điếc, chuyển rất nhiều bệnh viện mà không chữa khỏi. Cô gần như không còn thính lực, máy trợ thính cũng không sử dụng được. Vì thế mà cuộc sống của cô sau năm bốn tuổi chính là học nói và đọc khẩu hình. Trình Hồng mất bao chi phí tìm giáo viên chuyên biệt, tiến hành huấn luyện khôi phục ngôn ngữ.

Sau khi Nghệ Giản bị điếc, mọi người trong đại viện không còn gọi cô là cô vợ nhỏ của Lục Phồn nữa. Bọn họ đều nghĩ chuyện này có lẽ đã xong.

Nghê Giản không học mẫu giáo. Năm sáu tuổi học luôn lớp một, cùng trường với Lục Phồn. Tuần đầu tiên đến trường, ai cũng biết lớp 1 - 3 có người bị điếc. Sau hai tuần, cả trường đều biết điều này.

Đó là quãng thời gian u ám trong đời Nghệ Giản. Khi ấy, Trình Hồng và Nghệ Chấn Bình đang trong cuộc chiến, bọn họ gần như không quan tâm gì đến

cô, còn mọi người ở trường thì thường dùng ánh mắt lạ lẫm để nhìn cô. Suốt học kỳ một, Nghệ Giản dường như không nói chuyện với ai trong lớp.

Khi ấy, Nghệ Giản thích nhất giờ tan học. Lớp 1 tan sớm nhất. Sau khi thầy cô ra khỏi cửa, cô là người thu dọn xong đầu tiên, vội vã ra ngoài, đến lớp 5 - 2 để đợi Lục Phồn. Mọi người lớp 5 - 2 đều biết lớp 1 - 3 có một đứa trẻ bị điếc là hàng xóm của Lục Phồn.

Lục Phồn chưa bao giờ chế nhạo Nghệ Giản là người điếc. Anh luôn đứng đối diện khi nói chuyện với Nghệ Giản, để cô có thể nhìn rõ môi anh.

Nửa năm sau, Nghệ Giản vô cùng trầm mặc. Lúc Nghệ Chấn Bình và Trình Hồng cãi nhau, cô sang gõ cửa nhà Lục Phồn ở đối diện, sau đó ngồi trong phòng Lục Phồn. Ngoài Lục Phồn, cô từ chối nói chuyện với bất kỳ ai.

Mùa đông năm ấy, nhà Lục Phồn chuyển đi. Nghệ Giản không biết, cô được Trình Hồng đưa đến Tô Châu đón năm mới. Cũng năm đó cô đã gặp bố dượng.

Năm lớp hai, Trình Hồng và Nghệ Chấn Bình ly hôn, Nghệ Giản được phán quyết để Trình Hồng nuôi dưỡng. Nghệ Giản và Trình Hồng tới Bắc Kinh, bốn năm sau cô cùng Trình Hồng di dân sang Mỹ.

Cô không còn gặp lại Lục Phồn.

Biến cố nhà họ Lục, Nghệ Chấn Bình nói mấy câu đã hết. Nghệ Giản nghe xong không lên tiếng. Ngược lại, là Nghệ Chấn Bình nghĩ đến chuyện nhà họ Lục nhìn không được thờ dài.

“Ngày bé Lục Phồn rất ngoan ngoãn, mọi thứ đều nổi bật, trong đại viện của chúng ta không có mấy bé trai so được với cậu ấy. Cậu ấy như bây giờ quả thực do hoàn cảnh đưa đẩy. Công việc nói thẳng ra cũng chỉ là tạm thời, không ổn định, vừa vất vả, vừa nguy hiểm. Bố khuyên không được, cậu ấy rất cứng đầu”.

Nghệ Chấn Bình nói xong lắc đầu, nhớ đến quá khứ, không thể không cảm khái: “Thực ra chẳng dễ dàng gì, bao năm mẹ cậu ấy nằm trong bệnh viện, trong ngoài đều phải dựa hết vào cậu ấy, chúng ta cũng chỉ có thể giúp đỡ chút xíu”. Ông nói tiếp: “Ngày đó, cậu ấy cũng chỉ là đứa bé con thôi”.

Nói đến đây, ông nghe Nghệ Giản hỏi: “Anh ấy chuyển đi đâu rồi ạ?”.

Nghệ Chấn Bình nói: “Đến Thành Tây, chỗ chúng ta từng tới, sống ở khu thành cũ trên đường Ngân Hạnh, không có gì tốt, trị an lại rất tệ”.

Nghệ Giản gật gật đầu.

Nghệ Chấn Bình suy nghĩ một lúc, nói: “Bọn con cũng bao năm không gặp rồi. Lúc nào rảnh, con về nhà, bố và Lục Phồn sẽ tới”.

Nghệ Giản không lên tiếng, Nghệ San bung khay trở về. Bọn họ không nói tới chủ đề này nữa. Cơm nước xong xuôi, Nghệ Giản chào bọn họ, lên taxi trước.

Hai ngày sau, Nghệ Giản ở trong phòng vẽ bản thảo, từ đầu đến cuối nhìn hơn mười lượt, sau đó xé toạc lần lượt từng tờ một. Toàn bộ không thể sử dụng. Nghệ Giản biết khi trong người bức bối sẽ không thể xuất ra thứ tốt. Cho nên cô ném bút vẽ, ngã vào trong chăn, nằm cả đêm. Sáng ngày hôm sau, cô nấu một ly sữa bò, sau khi uống xong liền đi ra ngoài.

Tối hôm qua trước khi chuẩn bị đi ngủ, nhớ tới lời của Nghệ Chấn Bình. Cô quyết định đi thăm Lục Phồn.

Cô đã tìm thấy đường Ngân Hạnh mà Nghệ Chấn Bình nói. Đó đúng là một nơi hoàn toàn cũ nát, có một khu chợ nông nhỏ, bán thịt bán cá, Nghệ Giản đi qua, ngửi toàn mùi tanh. Cô hỏi mọi người mới biết xung quanh đây chỉ có một khu dân cư bỏ không đã bị dỡ bỏ và rời đi nơi khác.

Nghệ Giản tìm được tiểu khu Tử Lâm. Trong tiểu khu chỉ có bốn tòa nhà, phòng ở rất cũ kỹ, ngoài cổng lớn có một phòng bảo vệ sơ sài, Nghệ Giản không tìm thấy người bên trong.

Cô đứng do dự ở cổng. Một lát sau, cô vẫn lấy điện thoại ra nhắn tin cho Nghệ Chấn Bình.

“Bố, nhắn cho con địa chỉ của Lục Phồn”.

Nghệ Chấn Bình rất nhanh trả lời cô. Ông chẳng những nhắn địa chỉ cho cô, còn nói cho cô biết một tin khác. Nghệ Giản xem xong có phần chán nản. Thì ra, Lục Phồn không có ở đây. Lần này cô đã tới uổng công.

Sáng 26, Mai Ánh Thiên trở về, nhưng cô chỉ đợi được một ngày xong phải đi Hồng Kông tập huấn. Nghệ Giản tổ chức một bữa tiệc mừng công cô.

Cơm nước xong xuôi, bọn cô đi dạo trên đường Hoài Ân, dành cả buổi chiều, ôm mấy chiếc chén sứ thủ công mang về. Thoạt nhìn cũng coi như đã qua một ngày phong phú.

Không biết tay sẵn ảnh rồi việc nào theo dõi Mai Ánh Thiên, tung ảnh bọn cô ăn cơm dạo phố ngày hôm qua lên, trong vòng một đêm trên mạng xuất hiện rất nhiều bài viết. Rõ ràng đề tài nóng hổi “Bạn gái của Mai Ánh Thiên” đã được đẩy lên hàng đầu trong mục tìm kiếm của Douban.

Nghệ Giản giật mình. Cô không thể hiểu nổi vì sao Mai Ánh Thiên lại được nhiều người chú ý tranh luận đến vậy. Nghệ Giản suy nghĩ thật lâu, cảm thấy có thể là vì Mai Ánh Thiên vô cùng đẹp trai. Mà cô nàng đánh đá đẹp trai này lại công khai tỏ ra mình thích con gái. Nghe thật đúng là có điểm bất ngờ.

Nghệ Giản đối với việc vô tình làm tổn thương người khác đã tập mãi thành quen, nhưng lần này dường như có phần hơi quá.

Cô lo lắng sẽ khiến Trình Hồng chú ý. Nếu như Trình Hồng nổi điên lần nữa, tìm một tá đàn ông, Nghệ Giản nghĩ mình sẽ phát điên. Bị làm phiền đến chết.

Nghê Giản dự cảm không sai.

Ngày cuối cùng của năm, Trình Hồng đến.

Nghê Giản mở cửa, không nghĩ bà tới. Nghê Giản biết Trình Hồng thân thông quảng đại. Cho nên lúc cô nhìn thấy Trình Hồng từ trong thang máy đi ra, nét kinh ngạc chỉ duy trì một giây. Gương mặt cô nhanh chóng khôi phục về tự nhiên.

Trình Hồng rất biết cách chăm sóc vóc dáng, năm mươi tuổi thoát nhìn như chưa đến bốn mươi. Lần gặp mặt trước đó của hai mẹ con là ba tháng trước, tại Seattle. Hai tháng trước, Trình Hồng theo chồng trở về Bắc Kinh. Trước khi đi, bà dặn dò Nghê Giản mau chóng quay lại. Nhưng Nghê Giản không nghe lời bà, một mình chạy tới đây.

Trình Hồng vốn không biết bên này Nghê Giản và Mai Ánh Thiên ở cùng nhau, là do mấy tấm ảnh trên mạng khiến bà nảy sinh cảnh giác, vội vã tìm người điều tra. Việc điều tra làm bà giận dữ, vội vàng chạy đến.

Nghê Giản hồ hững gọi “Mẹ”, cũng không để Trình Hồng vào nhà.

Gương mặt Trình Hồng như có một lớp băng mù mịt, ánh mắt lạnh ngắt, bà nhìn Nghê Giản từ trên xuống dưới, sau đó đi đôi giày cao gót màu nâu bước vào cửa: “Vào nhà nói chuyện”.

Nghê Giản chưa kịp nói “Không”, Trình Hồng đã bắt lấy cánh tay cô kéo vào nhà.

“Mẹ, mẹ buông ra đi”. Nghê Giản giãy giụa.

Vừa đóng cửa, cơn nóng giận không hề che đậy của Trình Hồng liền xông ra.

“Con cứng cáp rồi phải không? Chơi trò trốn nhà bỏ đi?”.

Nghê Giản cau mày: “Con không trốn nhà, là con trở về nhà”.

Trình Hồng cười lạnh: “Quay về nhà nào? Con nói xem, ở đâu có nhà của con?”.

Nghê Giản liếc nhìn bà, không chịu thua kém: “Con muốn ở đâu, gặp ai. Đó là quyền chọn lựa của con”.

Trình Hồng nói: “Không chỉ cứng cáp, miệng cũng rắn rỏi, con là do mẹ sinh ra đây, mẹ có quyền uốn nắn sai lầm của con”.

Tâm trạng Nghê Giản vô cùng mệt mỏi: “Rốt cuộc thì con đã làm gì sai?”.

“Trong lòng con biết rõ. Ngôi nhà này là của ai, mấy ngày nay con ở với ai, mẹ biết hết”. Trình Hồng nói: “Bây giờ con thu dọn đồ đạc, lập tức cùng mẹ quay về Bắc Kinh”.

“Con không đi Bắc Kinh”.

“Con thử xem”. Trình Hồng đáp: “Con một ngày không đi, mẹ sẽ ở đây cùng con một ngày. Vừa hay, mẹ còn muốn nói chuyện với vị Mai tiểu thư kia, nên sẽ ở đây chờ cô ta trở về”.

“Mẹ”. Nghe Giản tức giận muốn khóc.

Trình Hồng nhẹ nhàng nói: “Tiểu Giản, con mà nghe lời, mẹ cần gì phải làm vậy, con không làm mẹ bót lo gì cả”.

“Mẹ thích thì đợi một mình đi”. Nghe Giản đáp trả, đóng sập cửa bỏ đi.

Sau khi trời tối, Nghe Giản vẫn trên đường.

Lúc bỏ đi cô không mang theo bất cứ thứ gì, không tiền, không điện thoại, tóc tai bù xù, trên người mặc chiếc váy dài màu đen, chân đi dép lê.

Cô đi tới một trạm xe buýt, chen lên theo đám đông, ngồi một mạch đến trạm cuối.

Người đi hết, cô mới xuống xe.

Trạm xe buýt đối diện một quán bar.

Nghe Giản đứng một lúc, đi qua đó.

Chương 6

Nghe Giản chỉ muốn tìm một chỗ để nán lại trong chốc lát. Cô biết kiểu quán bar như thế này phụ nữ có thể vào miễn phí, chỉ cần không ăn uống, khiêu vũ là được. Số lần Nghe Giản đi bar có thể đếm trên đầu ngón tay. Cô không biết uống rượu, cũng không thích chơi bời. Nếu ở giữa một nhóm người, cô luôn tỏ ra không thích giao du.

Giống như bây giờ.

Cô ngồi một mình trên ghế sofa trong góc đại sảnh tầng hai, nhìn đám trai gái lác lác trước mắt. Vào thời điểm này, cô cảm thấy làm một kẻ điếc thật hạnh phúc. Mọi ồn ào náo nhiệt đều không liên quan tới cô. Thế giới trong tai cô vẫn im ắng tĩnh lặng. Thậm chí, Nghe Giản còn cảm thấy có thể ở đây ngủ một giấc. Nghĩ vậy, cô liền dựa đầu vào tựa ghế sofa.

Trong khi cô đang định nhắm mắt, một người đàn ông bung rượu ngồi xuống ghế đối diện.

“Uống một ly nhé?”. Người đàn ông nâng ly tới trước mặt Nghe Giản.

Nghe Giản nhìn anh ta một cái, không chạm vào ly rượu. Người đàn ông nhìn cô chằm chằm, sau đó cười cười: “Lần đầu đến đây à?”.

Nghe Giản đáp: “Không phải”.

Người đàn ông khẽ nghiêm mặt à một tiếng, trong ánh mắt nụ cười chậm rãi lan tràn, ánh mắt anh ta nhìn Nghệ Giản như nhìn con mèo.

“Chơi cùng đi”. Anh ta nói.

Nghê Giản đáp: “Không muốn chơi”.

“Vậy em muốn làm gì?”.

“Muốn ngủ”.

“Muốn ngủ?”. Người đàn ông nhếch môi, hai tay chống trên bàn, ghé sát vào cô: “Được”.

Mùi rượu trên người anh ta lan sang. Nghệ Giản bỗng buồn nôn.

“Bây giờ tôi muốn nôn”. Nói xong cô đứng dậy chạy về phía toilet, lúc đi đụng phải ly rượu cocktail. Chất lỏng màu đỏ hắt lên hai tay người đàn ông. Nghệ Giản chạy vào toilet. Cô đặt nắp bồn cầu ngồi xuống. Cô biết người đàn ông kia đã đi đến, đứng chặn ở bên ngoài.

Nghê Giản ngồi im bất động. Cô tựa đầu lên tường, nghĩ cứ như thế ngủ một giấc, mặc dù bầu không khí hơi tệ, nhưng ít ra đây là một căn phòng, có cửa, an toàn, tốt hơn so với ngủ ngoài đường, và có thể chống ruồi muỗi. Nghệ Giản đi đã hơn nửa ngày, rất mệt mỏi. Cô thật sự ngồi trong toilet chật chội ngủ mất.

Sau nửa đêm Nghệ Giản tỉnh giấc và bị sặc khói. Lúc mở mắt ra, trong nhà vệ sinh là một màu đen, Nghệ Giản cảm thấy đầu óc choáng váng, cổ họng đau, hai chân tê dai không thể động đậy. Cô hít mũi, thấy mùi khói dày đặc, cuống họng nghèn nghẹn khó chịu.

Cô có cảm giác không đúng, di chuyển chân, mở cửa chạy ra bên ngoài. Trong hành lang cũng toàn là một màu đen, khói nhiều hơn bên trong. Nghệ Giản không thở nổi, che miệng không ngừng ho khan.

Nhìn giống như đã xảy ra hỏa hoạn.

Nghê Giản sờ soạng chạy đến chỗ sàn nhảy, nơi đó khói đặc cuộn cuộn, nhiệt độ rõ ràng cao hơn so với nhà vệ sinh, hoàn toàn không thể dừng lại. Ngoài cửa sổ rất sáng, giống như bỗng nhiên có rất nhiều ngọn đèn, nhưng khói ngập tràn trong sảnh che khuất hết tất cả, không thấy rõ tình hình bên ngoài. Cô phỏng đoán hỏa hoạn đã xảy ra được một lúc, nếu không toàn bộ tầng hai không thể không có người.

Bởi vì hít khói càng lúc càng nhiều, cơ thể Nghệ Giản rất khó chịu.

Tầng hai không nhìn thấy ánh lửa, cô đoán khói từ tầng dưới đi lên, nơi đây cũng không thể nán lại. Nghệ Giản che miệng chạy về phía cầu thang, trong lúc chạy dẫm phải bậc cầu thang trống, ngã không dậy nổi. Cô mơ hồ cảm giác hôm nay sẽ không thể ra khỏi nơi đây.

Nghê Giản nằm trên bậc cầu thang, ý thức dần dần mơ hồ, trong lúc hoảng hốt dường như nhìn thấy một bóng người chạy về phía cô.

“Tiểu Lục, trên tầng thế nào?”. Một giọng nói xuyên qua khói đặc.

“Tìm được một người, là nữ”.

Lục Phồn không có thời gian nhìn lâu, ôm lấy người đang hôn mê trên bậc thang nhanh chóng chạy xuống. Bên ngoài xe cứu thương đang chờ, vừa nhìn thấy lính cứu hỏa đưa người ra, lập tức có người giơ cánh cứu thương lên tiếp ứng, mặt nạ dưỡng khí cũng được đưa tới. Lục Phồn đặt người lên cánh, lúc chuẩn bị đi thoáng nhìn lướt qua cô, ánh mắt khựng lại, toàn thân khẽ run.

Lúc này, bên kia xe cứu hỏa có người gọi: “Tiểu Lục”.

Lục Phồn xoay người, chạy vội tới. Người trong xe chuyên bình dưỡng khí, anh nhận lấy, quay đầu xông vào quán bar.

Lúc toàn bộ chấm dứt, trời đã sáng.

Năm rưỡi, trạm Bắc Trung tập hợp đội, lái xe cứu hỏa về trụ sở. Bạn rộn suốt đêm, mọi người đều mệt mỏi.

Lúc thay quần áo, đội trưởng Trần tới gặp Lục Phồn nói: “Ăn sáng rồi hãy về. Nghỉ vài ngày, đừng đi sửa xe nữa”.

Lục Phồn gật gật đầu.

Sáu giờ, Lục Phồn ra khỏi trụ sở phòng cháy chữa cháy. Anh không mang nhiều thứ, trong tay chỉ có túi vải đen. Anh đến trạm xe buýt đi tuyến 332 sớm nhất. 6h10, xe tới nơi, anh đi lên, ngồi ghế đầu. Lần này, xe dừng ở đường Ngân Hạnh. Nhưng Lục Phồn không dừng mà xuống xe, đổi sang đón tuyến 11. Tuyến 11 đi đến bệnh viện khu vực. Người bị thương trong trận hỏa hoạn tối qua đều được đưa đến bệnh viện khu vực.

Lục Phồn đến trung tâm cấp cứu hỏi tình hình, gặp y tá trên xe cứu thương tới hôm qua. Cô ấy nhận ra Lục Phồn là nhân viên cứu hỏa, nói cho anh biết đám người được đưa tới đêm qua không bị nguy hiểm đến tính mạng, hầu hết họ đều bị thương nhẹ, đã xuất viện, chỉ có một cô gái trẻ do hít quá nhiều khói, hôn mê lâu, hiện đã tỉnh, không có vấn đề gì nghiêm trọng nhưng không chịu xuất viện, bên phía bệnh viện vẫn không liên lạc được với người nhà.

Cô y tá nhỏ nhẹn không được mĩa mai: “Người bệnh đó cũng kỳ lạ, không mang điện thoại, chứng minh thư, cái gì cũng không biết, hỏi tên là gì không nói, không lưu số điện thoại người nhà, hỏi địa chỉ gia đình, cô ấy bảo không có nhà...”.

Lục Phồn nhíu mày: “Tôi biết cô ấy”.

Nữ y tá nhỏ rất ngạc nhiên.

Lục Phồn nói: “Tôi muốn gặp cô ấy, được không?”.

“... Được ạ”. Y tá nhỏ gật đầu, chỉ chỉ về phía phòng bệnh: “303”.

Nghê Giản đang tựa vào chiếc chăn để đầu giường. Cô không biết có người đang đi vào. Lục Phồn đến bên giường, trong tầm mắt Nghê Giản xuất hiện một đôi giày. Cô ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt đen kịt. Trong mắt Nghê Giản lóe lên tia kinh ngạc, nhìn không ra cảm xúc thay đổi.

Cô hỏi: “Anh cũng ở đây à? Thật là đúng dịp”.

Lục Phồn không đáp, đến gần một bước, rũ mắt nhìn cô. Sắc mặt của cô rất nhợt nhạt, tóc không chải, hơi rối rủ xuống vai. Lục Phồn nghĩ hình như mỗi lần gặp cô, tóc của cô đều rối bời.

Anh lại nhớ tới đêm qua.

Cô nằm bất tỉnh ở cầu thang, mặc chiếc váy đen, một khối gầy còm bé nhỏ, nếu không nhìn kỹ sẽ nhận không ra.

“Sao hôm qua cô lại ở đó?”.

“Ở đâu?”. Nghê Giản tỏ vẻ ngờ ngạc.

“Quán bar”.

Nghê Giản nhớ ra, cảm thấy hơi lạ, sau đó ồ một tiếng, nói: “Anh cũng được đưa từ đó tới à?”.

“Không phải”.

“VẬY...”.

“Tôi thấy cô trên cầu thang, bị bất tỉnh”.

Nghê Giản há miệng, ánh mắt mở to.

Sau nửa ngày, hỏi Lục Phồn: “Anh là lính cứu hỏa à?”.

Lục Phồn gật đầu.

Nghê Giản nhìn anh, một lúc lâu, nói: “Lần trước bạn anh ở chỗ rửa xe gọi anh là anh Lục, anh họ... Lục à?”.

Lục Phồn lại gật đầu: “Ừ”.

Nghê Giản im lặng, ngạc nhiên nhìn anh, ánh mắt có chút hoảng hốt.

Hóa ra là một trùng hợp ngẫu nhiên.

Cô đột nhiên trầm mặc, khiến Lục Phồn thấy lạ. Nhưng anh không nói gì thêm, cuối cùng vẫn là Nghê Giản tiếp tục. Cô hỏi anh: “VẬY anh tới làm gì?”.

Cô hỏi thế, khiến Lục Phồn bối rối.

Anh tới làm gì?

Đến xem người anh cứu có sống không à? Không phải, trước kia anh chưa từng làm chuyện như vậy.

Suy nghĩ một lúc, anh nói: “Đến xem”.

“Xem cái gì?”.

“...”

“Xem tôi sao?”.

Lục Phồn: “Xem người bị thương thế nào”.

“Ồ, vậy bọn họ thế nào rồi?”.

“Đều không việc gì, xuất viện rồi”.

Nghê Giản nhìn anh, nhếch miệng cười: “Thế vẫn là anh tới xem tôi”.

“...”.

Lục Phồn không muốn cùng cô tiếp tục đề tài này. Anh nói: “Y tá bảo cô có thể xuất viện”.

“Tôi không muốn xuất viện”.

“Vì sao không muốn?”.

“Vì không có chỗ để đi”.

“Nhà cô không phải ở nhà trọ Kinh Vĩ à?”.

Nghê Giản lắc đầu: “Không phải, nhà đó là của người khác, hiện tại không thể quay lại”.

Lục Phồn nhú mày, còn chưa nói câu gì, đã nghe thấy Nghê Giản nói: “Hay là... anh chứa chấp tôi vài hôm nhé?”.

Cô liếc mắt, nụ cười trên mặt trong veo, khiến trái tim người nhìn nhảy lên một cách khó hiểu. Lục Phồn nghiêm túc đoán cô nói thật hay nói giỡn.

Đúng lúc đó, bụng Nghê Giản kêu hai tiếng, ục ục ục ục, âm thanh đặc biệt lớn. Nghê Giản cảm thấy dạ dày đảo lộn, cô biết Lục Phồn đã nghe được. Lúc ánh mắt Lục Phồn nhìn về phía bụng cô, Nghê Giản hơi xấu hổ. Cô vươn tay khẽ kéo chăn lên, sau khi kéo xong cảm thấy động tác này không có chút ý nghĩa nào. Cô ngẩng đầu, quả nhiên thấy khóe miệng Lục Phồn có chút vui vẻ. Khi ánh mắt cô lướt qua, anh thu lại nụ cười.

Khóe miệng Nghê Giản khẽ trề ra, dứt khoát thẳng thắn: “Từ trưa hôm qua đến giờ tôi vẫn chưa ăn cơm”.

Lục Phồn tỏ ra nghiêm túc: “Vì sao không ăn?”.

“Không có tiền”. Nghê Giản nói: “Vì thế tôi mới nhờ anh giúp đỡ vài hôm”.

Lục Phồn không hỏi lại, nói một câu: “Đợi đấy”, rồi xoay người ra cửa.

Mười phút sau, Lục Phồn trở về, cầm trong tay cháo và bánh bao. Nghê Giản không chút khách khí nhận lấy, giải quyết hết toàn bộ.

Lục Phồn: “Cô thật sự không có chỗ nào để đi à?”.

Nghê Giản ừ một tiếng.

Lục Phồn cúi đầu trầm mặc một hồi, nói: “Tôi có thể cho cô mượn tiền”.

Nghê Giản: “Tôi không thích nợ tiền”.

Lục Phồn nhìn cô, Nghê Giản quay đầu: “Chỉ tá túc vài ngày, trong nhà anh lại không có vợ, sợ gì?”.

Cô thẳng thắn vô tư, nhưng Lục Phồn càng cảm thấy đầu óc cô gái này không giống người khác.

Cuối cùng, anh vẫn đưa Nghê Giản về.

Bọn họ không đi xe buýt, Lục Phồn gọi taxi, đưa thẳng đến đường Ngân Hạnh. Tiền phí bỏ ra tám mươi tệ.

Lúc xuống xe, Nghê Giản nói: “Anh ứng trước tiền xe nhé”.

Lục Phồn quay đầu nhìn cô: “Không phải cô không thích nợ tiền sao?”.

“...”

Nghê Giản không đi thẳng vào vấn đề, chỉ phía trước, nói: “Tòa nhà số ba à?”.

Lục Phồn ngạc nhiên nhìn cô: “Sao cô biết?”.

Nghê Giản: “Ồ, tôi đoán chuẩn rồi”.

Chương 7

Lục Phồn ở tầng bốn, tòa nhà cũ không có thang máy, sau khi leo lên Nghê Giản thở không ra hơi.

Lục Phồn nhìn cô đứng dựa vào tường, nói: “Thể lực của cô kém quá”.

Nghê Giản ngẩng đầu hít sâu: “Anh quên à, tôi mới ra viện”.

Lục Phồn không nói gì. Anh tìm chìa khóa mở cửa.

Nhà của Lục Phồn không rộng, đã được sửa sang lại, nhưng do thời gian quá lâu nên rất cũ kỹ, nền gạch men có nhiều vết rạn và sứt mẻ.

Nghê Giản đi vào nhìn ngó một lượt, ngôi nhà chỉ có một phòng, buồng vệ sinh và một căn bếp lộ thiên.

Xem ra, chỉ có phòng khách là rộng rãi một chút.

Nghê Giản nhìn lại, không phải rộng rãi, mà là do đồ đạc ít. Thoạt nhìn, ngoài một chiếc bàn ăn, một bộ sofa màu xám cũ kỹ thì không còn gì khác.

À, còn có một chiếc tivi nhỏ, đặt trong góc một chiếc bàn thấp, phía trên phủ một tấm vải, không nhìn kỹ sẽ không thấy.

Chưa đi đến phòng ngủ, nhưng cô đoán trong đó có lẽ cũng không có gì.

Nghê Giản nhớ tới căn phòng khi Lục Phồn còn bé.

Phòng anh có một chiếc giường nhỏ, chăn màn không phải màu xanh lam mà là màu xanh lá, hai chiếc tủ đầu giường đều là đồ chơi. Anh rất thích lắp ráp ô tô, thế nên trong ngăn tủ đầy ắp xe hơi đồ chơi. Phòng anh còn có một tủ sách, bên trong ngoài sách ra còn có một ít truyện tranh mà cô xem không hiểu.

Về sau, trong phòng anh có thêm hai con thú bông, một con gấu và một con cá heo.

Đó là đồ chơi của cô.

Lục Phồn thấy Nghê Giản đứng không nhúc nhích, đi tới nói: “Cô ngồi đi, tôi đi đun nước”.

Nghê Giản định thần, ừ một tiếng.

Lục Phồn đi vào bếp, Nghê Giản ngồi trên ghế sofa.

Cô không nghĩ tới chuyện trước kia nữa.

Trong phòng bếp vang tiếng đun nước, Nghê Giản không nghe được, cô ngồi tựa trên ghế sofa quay đầu nhìn ra phía ban công, ánh mặt trời từ đó chiếu vào, rơi trên nền gạch men, sáng một mảng lớn.

Đúng là một ngày nắng đẹp.

Lục Phồn đưa cho Nghê Giản cốc nước nóng, hỏi cô muốn ăn gì.

Nghê Giản hỏi: “Tôi có thể chọn à?”.

Lục Phồn gật đầu: “Có gạo, bột mì và một ít trứng”.

Nghê Giản nói: “Anh có biết làm mì trứng không?”.

Lục Phồn trầm tư suy nghĩ một chút, hỏi: “Cô nói... Chỉ là trứng gà đập vào mì thôi à?”.

“Đúng vậy”.

Lục Phồn gật đầu, lại đi vào bếp.

Hơn mười phút sau, anh bung một tô mì ra, phía trên có hai quả trứng.

“Nhiều vậy?”. Nghê Giản lắp bắp ngạc nhiên.

Lục Phồn nhìn thoáng qua: “Không nhiều lắm đâu”.

Nghê Giản bảo: “Không được, nhiều lắm, chia cho anh đây”.

Lục Phồn đi vào bếp lấy bát, Nghê Giản san một nửa ra, gấp một quả trứng sang.

Bọn họ mặt đối mặt ngồi ở bàn ăn.

Lục Phồn ăn rất nhanh, Nghê Giản mới ăn một nửa, trong bát anh đã không còn gì.

Anh buông đũa, ngẩng đầu nhìn Nghê Giản đang gắng sức ăn thật nhanh. Anh khẽ sừng sốt, bảo: “Cô ăn từ từ thôi”.

Nghê Giản không có phản ứng, cúi đầu ăn mì, mặt vui trong bát.

“Không cần phải vội”. Lục Phồn nói lại lần nữa, thấy Nghê Giản vẫn không để ý anh cảm thấy kỳ lạ.

Nhưng, cô gái này vốn lạ kỳ thế mà.

Vậy cứ để mặc cô đi.

Lục Phồn cầm bát đũa vào bếp, lúc anh đi ra đúng lúc Nghê Giản vừa ăn xong.

“Để tôi rửa bát”. Nghê Giản bung bát không đi tới.

“Không cần, để tôi”.

Nghê Giản nói: “Tôi thường xuyên rửa bát nên có kinh nghiệm”.

Lục Phồn nghe vậy nhướng mắt lên, anh không nói gì, nhưng Nghê Giản nhìn ra anh không tin.

“Tôi không nấu, nên việc rửa bát phải thuộc về tôi”. Cô giải thích xong, vòng qua anh, đi vào bếp.

Phòng bếp rất nhỏ, nhưng gọn gàng sạch sẽ, Nghê Giản rửa bát đũa, còn xoa bồn sạch bong. Làm xong những việc này chỉ mất mấy phút, cô cầm khăn lau đã vắt khô, phơi lên vòi nước, xoay người lại, thấy Lục Phồn đang đứng ở cửa nhìn cô.

“Thế nào?”.

Anh gật đầu: “Không tệ”.

Nghê Giản nhướn mày, tâm trạng bỗng trở nên tốt hơn.

“Hôm nay anh không phải đi làm à?”.

Lục Phồn đáp: “Tôi được nghỉ”.

Nghê Giản nhớ ra anh chỉ là nhân viên hợp đồng.

Cô khẽ ồ một tiếng, nghĩ đến công việc của Lục Phồn, nhớ tới lời của Nghê Chấn Bình.

Công việc tạm thời, không có chỗ ở tử tế, mệt mỏi, nguy hiểm.

Nghê Giản hỏi: “Anh làm công việc này bao lâu rồi?”.

Lục Phồn hơi ngáy người, trả lời: “Bảy tám năm rồi”.

“Lính cứu hỏa thường làm gì? Hàng ngày đi chữa cháy à?”.

Nét mặt cô vô cùng chăm chú, không hiểu sao, Lục Phồn rất muốn cười.

Anh khẽ mỉm cười, tránh ánh mắt nghi ngờ của Nghê Giản, thu lại cảm xúc, hạ giọng: “Không có nhiều đám cháy để cứu vậy đâu”.

“Vậy thì làm gì?”.

“Nếu không phải thời điểm tập huấn, lính cứu hỏa lúc thì đi chữa cháy, lúc thì đi cứu hộ, hoặc đi trợ giúp xã hội”.

Thấy bộ dạng vẫn còn nghi hoặc của Nghê Giản, anh giải thích: “Ngay cả khi có tai nạn, có người bị thương, gặp khó khăn, nhận được thông báo, chúng tôi cũng phải đi”.

Nghê Giản hỏi: “Là những chuyện gì?”.

“Tai nạn xe cộ, nhảy lầu, chết đuối...”. Lục Phồn suy nghĩ một chút, nói: “Thi thoảng cũng có việc nhỏ, như mở khóa, đào tổ ong vò vẽ”.

“Đào tổ ong?”. Nghê Giản kinh ngạc.

“Ừ”. Lục Phồn gật đầu, nhìn điệu bộ không tin của cô, nghiêm túc: “Tổ ong nhiều thật đấy”.

Nghê Giản không hỏi lại, cô nói: “Anh được nghỉ bao lâu?”.

“Chín ngày”.

“Những ngày khác đều ở trong đội?”.

Lục Phồn gật đầu.

“Vậy anh nghỉ làm gì?”.

“Sửa xe”.

Nghê Giản nhớ tới cửa hàng sửa xe, hỏi: “Hôm nay phải đi à?”.

Lục Phồn không đáp, nhìn cô, Nghê Giản hiểu ý.

Cô nhún vai: “Anh muốn đi thì cứ đi đi, tôi chỉ ở nhờ, không làm chậm trễ công việc của anh đâu”.

Lục Phồn hỏi: “Buổi trưa cô ăn gì?”.

Nghê Giản ngăn người: “Không phải vừa ăn rồi à?”.

“Bây giờ chưa tới mười giờ”.

“Tôi no rồi, buổi trưa không ăn nữa”. Nghê Giản nói: “Tôi muốn đi ngủ, anh đi sửa xe đi, tôi sẽ trông nhà giúp anh”.

Nói xong, cô quay đầu nhìn: “Tôi ngủ ở ghế sofa được không?”.

Lục Phồn bảo: “Vào phòng mà ngủ”. Xong anh đi vào phòng ngủ, mở ngăn tủ duy nhất lấy từ tầng dưới ra một bộ vỏ chăn ra giường, màu xám tro, giặt bạc théch.

Nghê Giản đứng ở cửa ra vào nhìn anh đổi ra giường.

Ở trong đội Lục Phồn từng được huấn luyện, nên việc dọn dẹp phòng được bọn anh thu xếp rất nhanh. Nghê Giản chưa kịp nhìn rõ, anh đã làm xong rồi.

Lục Phồn lôi trong hộc tủ ra một chiếc quạt điện, nói với Nghê Giản: “Điều hòa hỏng, nóng thì dùng cái này”.

Thu xếp xong tất cả, Lục Phồn mới đi.

Nghê Giản tựa ở cửa phòng ngủ nhìn bóng lưng của anh, dường như ngỡ ngẩn.

Lục Phồn đi ra cửa, bỗng nhiên xoay người, Nghê Giản hoảng hốt như bừng tỉnh cơn mơ.

Cô liếm môi, hỏi: “Anh sao vậy?”.

Lục Phồn nói: “Buổi tối cô muốn ăn gì, tôi mang về”.

“Gì cũng được”.

Lục Phồn đi rồi, Nghê Giản mới cởi váy ra, vào toilet giặt sạch. Không được tắm rửa, quần áo lại bẩn vô cùng, cô chịu không nổi nữa.

Nghê Giản giặt sạch váy vẫn cảm thấy chưa đủ, cúi đầu nhìn người, ngoài chiếc quần mặc váy, bên trong chính là bra và quần lót.

Quyết định tắm rửa, giặt sạch toàn bộ những thứ đó.

Cô ra ngoài sân thượng kéo tấm rèm xuống, ánh sáng bị che khuất, đi chân trần vào nhà tắm.

Nhà tắm rất đơn giản, bên cạnh bồn rửa tay để một bánh xà phòng, một túi bột giặt. Nghê Giản không tìm thấy sữa tắm, ngược lại, cô nhìn thấy trong góc có một lọ dầu gội đầu.

Cô bước vào phòng tắm, mở vòi sen.

Nước lạnh dội xuống, Nghê Giản giặt mình. Cô vội vã tránh đi, chuyển nước nóng, nhưng loay hoay cả buổi vẫn không được.

Nghê Giản hơi bực, cuối cùng không làm nữa, trực tiếp kéo chiếc khăn bông trên mắc tắm qua loa nước lạnh.

Cô tắm rửa xong, cầm khăn bông lau khô tóc, trần truồng đi vào phòng ngủ, lấy trong tủ quần áo của Lục Phồn ra một chiếc áo phông cổ tròn tay ngắn mặc vào người, chiếc áo chỉ che đến dưới hông.

Nghê Giản cúi đầu nhìn, bật cười.

Rất hợp.

Nghê Giản phơi quần áo xong xuôi leo lên giường, ngẫm nghĩ, nắng to như vậy, ngủ đến hai ba giờ là khô quần áo.

Ra giường mới đổi rất sạch sẽ, dường như còn có mùi bột giặt.

Nghê Giản nằm rất hưởng thụ, kéo chiếc khăn trên đầu xuống, mặc kệ tóc ướt, sau đó nằm im, nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Hơn ba giờ chiều, Lục Phồn sửa xong chiếc xe cuối cùng, cởi bộ quần áo lao động từ trong bãi đậu xe có mái che đi ra.

Tiểu La nhìn thấy anh, ngạc nhiên: “Anh Lục, sao hôm nay nghỉ sớm thế?”.

“Ừ”. Lục Phồn gật đầu: “Có tí việc”.

Nói xong đến bên bồn rửa tay, cười xe máy rời đi.

Lục Phồn tới trung tâm mua sắm Minh Quang. Tầng một của trung tâm có siêu thị, Lục Phồn đi vào mua kem đánh răng, bàn chải đánh răng, khăn mặt và sữa tắm.

Đi qua khu bán quần áo, anh nhìn quanh, lấy một bộ váy ở nhà màu hồng nhạt.

Lúc gần đi, anh nhớ ra gì đó, quay trở lại, đứng một lúc ở khu đồ lót, cuối cùng vẫn bỏ đi.

Tuy lần nào gặp mặt, cô cũng nhếch nhác, ăn mặc tùy tiện nhưng Lục Phồn nhìn ra cô không phải là người mặc quần áo của siêu thị.

Rời khỏi siêu thị, Lục Phồn đi mua hai suất cơm, lúc trở về đã hơn bốn giờ.

Anh gõ cửa, bên trong không có phản ứng, anh đặt mọi thứ xuống, tìm chìa khóa mở cửa.

Vào nhà, thấy phòng khách không có ai, Lục Phồn hơi ngạc nhiên.

Cô ngủ lâu thật.

Lục Phồn để tất cả trên ghế sofa, sờ hộp cơm, vẫn còn nóng hổi, phải gọi người dậy ăn thôi.

Anh gõ cửa phòng, gõ một lúc lâu, bên trong vẫn không có động tĩnh.

Âm thanh lớn như vậy mà không tỉnh, cái này hơi lạ.

Lục Phồn không do dự, đẩy cửa.

Cô gái nằm trên giường, mái tóc dài phủ kín gối, người vắt ngang, tướng ngu thành thật, không giống bộ dạng lúc tỉnh táo của cô.

Nhưng Lục Phồn không chú ý điều đó.

Anh gần như ngay lập tức chạy ra khỏi phòng, đóng sầm cửa lại.

Trong phòng, Nghê Giản ngủ không biết gì, đôi chân dài cuốn lấy, trắng như tuyết.

Chiếc áo ngắn tay màu đen trên người cô trong lúc ngủ đã bị vén lên tận lưng.

Mà phía dưới cô, không mặc bất kỳ thứ gì.

Chương 8

Nghê Giản ngủ một giấc sâu, trời gần tối mới tỉnh. Đầu óc cô mông lung, lăn trên giường vài cái, một lúc sau mới nhớ ra mình đang ở đâu. Cô đứng lên, vội vã kéo chiếc áo ngắn tay đã co tận ngực, đến bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, trời chưa tối nhưng cũng không còn sớm nữa.

Thì ra cô đã ngủ một giấc lâu.

Nghê Giản dụi mắt, nghĩ Lục Phồn chắc sắp về, phải thu quần áo vào để thay. Cô mở cửa đi ra ngoài, đến ban công lấy quần áo đã khô xuống, ôm vào phòng khách. Lúc đi qua bàn ăn, cô ngạc nhiên phát hiện trên bàn có thêm chiếc túi, bên trong đựng mấy hộp đồ ăn.

Đang cảm thấy lạ kỳ thì một người từ trong nhà vệ sinh đi ra.

Nghê Giản càng thêm hoảng hốt. Lục Phồn nhìn thấy cô cũng đứng lại. Anh vừa mới giặt ra giường trong nhà vệ sinh, vội nước chảy nên không nghe thấy động tĩnh bên ngoài.

“... Anh dọa chết tôi đấy”. Nghê Giản định thần, đang định nói tiếp, ánh mắt vừa rơi xuống, thấy áo ngực và quần lót trên tay, đột nhiên nhớ tới chiếc áo mặc trên người.

“Cái này, tôi...”.

Lời chưa nói được một nửa, thấy Lục Phồn nhanh chóng xoay người vào nhà vệ sinh. Nghê Giản ngẩn người, không hiểu, cho đến khi cúi đầu thấy hai núm trước ngực nhấp nhô, ngơ ngác một lúc, bên tai liền nóng lên, phát nhiệt.

Cô vội vã vào phòng thay quần áo. Lúc đi ra, Lục Phồn đang ở ban công phơi ra giường. Nghê Giản đứng ở đó nhìn chằm chằm bóng lưng anh một hồi, kéo tâm tư trở lại.

“Anh về lúc nào thế?”.

Lục Phồn nghe tiếng, quay lại nhìn cô, ánh mắt tối đen như mực.

“Một lúc rồi”.

Nghê Giản gật đầu, suy nghĩ một lúc, nói: “Hôm nay tôi tắm không có quần áo để thay nên đã mượn áo của anh mặc”.

Nói xong câu đó, cô thấy biểu cảm của Lục Phồn trở nên khác thường.

“Để tôi giặt giúp anh”. Cô thêm một câu.

Ánh mắt Lục Phồn giặt giặt: “Không cần đâu”.

Thấy Nghê Giản không nói chuyện, anh đưa mắt nhìn đồ ăn trên bàn: “Cô đói chưa, tôi đi hâm lại cơm”.

Nói xong, anh mang theo cái túi bước vào bếp. Nghê Giản lại dõi theo anh một lúc rồi quay vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Quả thực Nghê Giản rất đói, hộp cơm to ăn không sót một hạt, đã thế còn cướp miếng thịt gà của Lục Phồn.

Cơm nước xong xuôi, Nghê Giản đi rửa bát, sau đó làm ổ trên ghế sofa. Lục Phồn tắm rửa xong từ nhà vệ sinh đi ra, vừa lau tóc vừa hỏi: “Cô có xem tivi không?”.

Nói xong không thấy Nghê Giản đáp, anh đến gần, hỏi lại lần nữa. Nghê Giản đang suy nghĩ, không chú ý nhìn, cho đến khi phát hiện thấy anh thì sừng sốt một chút: “Anh nói chuyện với tôi à?”.

“Trong nhà này còn có người khác sao?”. Lục Phồn néo néo mi tâm: “Sao cô thất thân vậy?”.

Nghê Giản nhướn đuôi mày: “Có lẽ do tôi không để ý, anh vừa nói gì nhỉ?”.

“Cô xem tivi không?”.

Nghê Giản hơi ngạc nhiên: “Cái tivi kia xem được à?”.

Lục Phồn gật đầu, đi tới kéo tấm vải ra phủi bụi, lần mò một lúc mới mở được tivi. Anh cầm chiếc điều khiển dưới bàn đưa cho Nghê Giản. Hình ảnh rất rõ ràng, Nghê Giản nhấn vài cái, phát hiện có thể thu được gần mười kênh. Cô đổi kênh mấy lần, tìm thấy một bộ phim truyền hình có phụ đề. Đó là một bộ phim về hôn nhân gia đình, nói đến những phức tạp trong tình yêu.

Lục Phồn lau khô tóc ngồi xuống sofa. Hai người im lặng xem tivi, chiếu xong nửa tập, ở giữa chèn quảng cáo, Nghê Giản dụi mắt, quay đầu nói: “Buổi tối tôi sẽ ngủ ở ghế sofa, tiện xem tivi”.

Lục Phồn ngẩn ra, bảo: “Cô lên giường mà ngủ”.

Nghê Giản nói: “Tôi ngủ cả ngày rồi”.

Lục Phồn không nhiều lời, đi vào phòng rút từ dưới gầm giường ra một chiếc đệm đơn, lấy chăn màn trải lên. Nghê Giản đi tới ngồi xuống, rất chắc chắn.

“Anh trang bị không ít nhỉ”. Cô cong khóe miệng cười: “Cái này chuẩn bị cho ai vậy?”.

“Trước kia tôi ngủ ở đây”.

“Không phải ở giường à?”.

Lục Phồn thoáng khựng lại: “Giường để mẹ tôi ngủ”.

Nghê Giản khẽ giật mình, lẳng lẳng nhìn anh, cúi đầu, không nói tiếp.

Tôi hôm đó, Nghê Giản vẫn ngủ trong phòng.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, Lục Phồn đã đi rồi, trên bàn đặt một tờ giấy - Trong nôi có đồ ăn sáng, cô xem một ít như thế này có đủ mua quần áo không, buổi trưa chúng ta ra ngoài ăn. Bên cạnh là mấy tờ tiền chèn dưới chiếc chìa khóa. Nghê Giản cầm lên đếm, tám tờ. Cô đếm lại lần nữa, ngạc nhiên vì sự hào phóng của Lục Phồn. Hôm qua anh đã mua giúp cô váy ngủ và đồ dùng cá nhân, không nghĩ hôm nay còn đưa cho cô nhiều tiền đến vậy.

Nghê Giản đột nhiên lo lắng, anh ngốc quá, nếu bị phụ nữ lừa gạt, vậy là anh thảm quá rồi.

Nghê Giản không ăn trứng mà húp hết cháo. Rửa xong bát, cô đi lòng vòng trong phòng, quyết định giúp đỡ Lục Phồn chút gì đó để trả ơn. Nhìn ngó xung quanh, cô quyết định tổng vệ sinh. Tuy Lục Phồn dọn dẹp nhà cửa rất sạch sẽ nhưng Nghê Giản vẫn mất nửa tiếng để lau dọn, kính ở sân thượng còn lau đến hai lần.

Khỏi phải nói, hiệu quả rất rõ ràng.

Nghê Giản hài lòng ngồi trên sofa xem tivi. Đến trưa, cô cầm chìa khóa và tiền đi ra ngoài.

Ngoài cửa, một người đang ngồi xỏm. Nghê Giản liếc qua, bước chân dừng lại. Bóng dáng mặc đồng phục học sinh màu trắng đỏ đứng đây, thấy rõ người ở cửa, cũng sững sờ.

Chẳng ai ngờ lại gặp nhau lần thứ hai ở nơi này.

Trong mắt Nghê San lộ rõ vẻ kinh ngạc: “Chị...”.

Biểu hiện của Nghê Giản không có gì thay đổi: “Tìm Lục Phồn à?”.

Nghê San gật đầu.

“Vào trước đi”. Nghê Giản mở cửa ra, nhường đường cho con bé.

Nghê San đứng không nhúc nhích, mấp máy môi hỏi: “Anh Lục Phồn ở nhà à?”.

“Không có ở đây”.

“À”. Nghê San hơi do dự, cúi đầu đi vào.

Con bé đứng trong phòng khách, thấy Nghê Giản đi vào bếp lấy cốc ra.

“Em tìm anh ấy có chuyện gì à?”. Nghê Giản rót nước cho con bé, bảo: “Ngồi đi”.

Nghê San đón cốc nước, nói cảm ơn, sau đó ngồi xuống cùng Nghê Giản. Con bé nhấp một ngụm, không nói chuyện. Nghê Giản nhìn con bé, không thúc giục.

Một lúc sau, Nghê San ngẩng đầu: “Chị”.

Nghê Giản sững sốt nhìn con bé: “Sao vậy?”.

“Bố mẹ em cãi nhau, cãi nhau rất to, em không muốn nhìn họ cãi cọ”. Nghê San bình tĩnh nói.

Ánh mắt bình thần của Nghê Giản đã có một tia biến hóa. Im lặng một lúc, cô nói: “Vì thế mà em đến đây?”.

Nghê San gật đầu, thấy Nghê Giản không có phản ứng gì, con bé nói: “Chị có biết bố mẹ em vì sao lại cãi nhau không?”.

Nghê Giản ngược mắt lên.

“Bởi vì mẹ chị đến”. Nghê San mấp máy môi, nhìn vào mắt Nghê Giản: “Chị, chị và mẹ chị sẽ cướp bố em đi đúng không?”.

Chị và mẹ chị sẽ cướp bố em đi đúng không?

Nghê Giản muốn phì cười.

Cô thản nhiên nhìn Nghê San mấp máy môi, rút ra một tờ tiền, đưa chỗ còn lại và chìa khóa cho con bé: “Chị đi đây, em ngồi đợi Lục Phồn đi”. Nói xong, cô đứng dậy ra ngoài, đi tới cửa cô quay lại nói với Nghê San: “Yên tâm, sẽ không có ai cướp bố của em đâu”.

Buổi tối, Nghê Giản đi gặp Trình Hồng.

Cô không quay về nhà trọ của Mai Ánh Thiên, mà mượn điện thoại của một người trên xe buýt nhắn tin cho Trình Hồng. Cô xuống xe trên đường Đông Xuyên, ở đó có một quán mì, cô vào ăn một bát, sau đó quay lại con đường mình đã đi buổi trưa.

Buổi tối, Nghê Giản đến nhà hàng Lê Cung gặp Trình Hồng.

Không ngờ Nghê Chấn Bình đang ở đó.

Sau mười tám năm, đây là lần đầu tiên ba người ở chung một chỗ. Nếu thay đổi quá khứ, đây sẽ là cảnh tượng mà Nghê Giản từng mơ ước, nhưng sự thật ngày hôm nay đánh vào mặt người ta đến phát đau.

Nghê Giản mỗi giây mỗi phút đều không muốn ngồi xuống, đầu óc nhanh chóng nổ tung. Cô cầm chiếc ly gỗ mạnh lên bàn: “Hai người đừng nói nữa”.

Xung quanh bàn ăn tất cả bỗng trở nên yên tĩnh.

Nghê Giản không thèm để ý đến ánh mắt của người ngoài, cô nói với Trình Hồng: “Con sẽ rời khỏi Tiểu Thiên, trong một tháng sẽ kết hôn, chuyển sang cuộc sống bình thường như mẹ nói”.

Cô nói tới đây, Trình Hồng và Nghê Chấn Bình đều ngây ngẩn cả người.

Nghê Giản bỗng nhiên thỏa hiệp khiến Trình Hồng vô cùng kinh ngạc. Bà biết Nghê Giản đi theo mình nên tính cách có vẻ ngổ ngược bướng bỉnh, đơn giản ép không được. Nhưng như bây giờ lại không bình thường chút nào.

Quả nhiên, ngay sau đó chợt nghe Nghê Giản nói: “Con có ba điều kiện. Thứ nhất, mẹ đừng đến quấy rầy bố nữa. Con quay về đây, không liên quan gì đến bố. Con không nghe lời, học cái xấu, đều không phải trách nhiệm của ông ấy. Mẹ đừng giận chó đánh mèo, đừng đến làm phiền gia đình ông ấy”.

Trình Hồng trong lòng tức giận, nhưng bà im lặng, Nghê Chấn Bình ngồi bên ánh mắt đỏ lên: “Tiểu Giản...”.

Nghê Giản nói tiếp: “Thứ hai, con không đi Bắc Kinh, con sẽ ở đây”.

Trình Hồng nhú mày, muốn phản đối, nhưng cuối cùng vẫn nhin được: “Con nói hết đi”.

Nghê Giản hơi ngẩng mặt: “Thứ ba, con sẽ tự tìm chồng, mẹ không được can thiệp”.

Lúc này, Trình Hồng thật sự không nhin nổi nữa, cười lạnh: “Tự con tìm? Con nói xem con sẽ tìm ở đâu ra chồng? Mấy năm qua ngoài việc lêu lổng với đứa con gái kia, con quen biết được mấy người đàn ông chứ?”.

“Đây không phải là việc mẹ quan tâm”. Nghê Giản hít một hơi, cố gắng giữ bình tĩnh, suy nghĩ tỉnh táo: “Mẹ bức con kết hôn không phải muốn con tách ra để trở về sao? Chỉ cần là một người đàn ông thể xác và tinh thần bình thường thôi chứ gì? Trong một tháng con sẽ lấy giấy đăng ký kết hôn cho mẹ xem”.

Tối đó, Nghê Giản rời khỏi nhà trọ của Mai Ánh Thiên, tất cả đồ đạc đều được cô chuyển đến khách sạn Nam Mộc. Hôm sau, cô tới công ty môi giới, dành cả buổi sáng để xem nhà, ký xong hợp đồng, buổi chiều vào ở. Buổi tối, Trình Hồng quay về Bắc Kinh, nhưng Nghê Giản biết bà còn có thể đến nữa. Trình Hồng là một phụ nữ khôn khéo, không ai hiểu rõ hơn so với Nghê Giản.

Chưa thấy cô kết hôn, Trình Hồng không chắc sẽ buông tha cho cô.

Kết hôn, hừm.

Nghê Giản tựa người trên ghế sofa, ngón tay gõ gõ đùi. Nghê Giản đã từng khao khát được kết hôn. Nhưng đó là chuyện rất xa xôi.

Lúc gặp Tô Khâm, Nghê Giản mười tám tuổi. Cô từng thử tưởng tượng làm vợ của Tô Khâm thì sẽ như thế nào. Cô muốn biến ảo tưởng đó thành sự thật. Vì thế mà mặt dày mày dạn theo đuổi Tô Khâm suốt năm năm.

Cuối cùng, bị từ chối.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Bởi vì, cô là một người điếc.

Dù sao, không một nghệ sĩ piano nào muốn đánh đàn cho một người điếc nghe.

Nghê Giản làm ỏ hai ngày, rớt cuộc cũng quyết định ra ngoài.

Cô không gọi taxi, mà thay đổi ba tuyến xe buýt đi đến đường Ngân Hạnh. Lúc xuống xe đã là hoàng hôn, áng mây rực rỡ treo phía trời tây, khiến con đường Ngân Hạnh cũ nát hiển hiện chút vẻ đẹp dịu dàng hiếm có.

Nghê Giản bò lên tầng bốn, cả buổi, không thấy người ra. Cô đoán có lẽ Lục Phồn chưa về nên quyết định ngồi xỏm ở cửa để nghỉ chân.

Ngồi nghỉ gần một giờ.

Trời tối, bóng dáng quen thuộc mới xuất hiện ở đầu cầu thang.

Tay trái Lục Phồn xách cặp lồng cơm, tay phải vớ vào trong túi quần lấy chìa khóa, thấy người ngồi xỏm ở cửa, liền khựng lại.

Ánh mắt Nghê Giản nhìn anh vui vẻ: “Anh về rồi à?”.

Lục Phồn đứng ở đó không lên tiếng, vài giây sau, anh đi tới.

Nghê Giản đưa tay về phía anh: “Đỡ tôi một chút, chân tê hết rồi”.

Lục Phồn nhìn cô, không nhúc nhích.

“Sao lại nhìn tôi như vậy?”. Nghê Giản ngẩng đầu, miệng vẫn tươi cười.

Lục Phồn không đáp, vươn tay nắm cổ tay cô, kéo cô dậy. Nghê Giản từ từ dựa vào tường, di chuyển chân, lúc đưa mắt phát hiện Lục Phồn đã mở cửa, rút chìa khóa đi vào.

Lục Phồn vào bếp lấy đĩa, mở cặp lồng cơm bắt đầu ăn, làm như hoàn toàn không nhìn thấy Nghê Giản.

Anh vẫn ăn cơm nhanh như vậy, và từng miếng lớn vào miệng, giống như bị bỏ đói, lại giống như đang gấp. Nghê Giản nhìn anh một hồi, không lên tiếng, một mực chờ anh ăn xong miếng cuối cùng.

Cô bước tới, dựa vào bàn, nói: “Tôi cũng chưa ăn cơm đâu”.

Lục Phồn thu dọn cặp lồng, ngẩng đầu nhìn cô một cái. Trong lúc Nghê Giản nghĩ anh sẽ nói gì đó, anh lại vùi đầu làm việc của mình. Nghê Giản không tức giận. Cô điềm đằm nhìn mái tóc ngắn đen nhánh của anh, liếm liếm môi.

Lục Phồn cầm hộp cơm ném vào thùng rác, sau đó vào bếp rửa bát đĩa. Nghê Giản theo sau anh, nhìn chằm chằm bóng lưng anh.

Trong mắt cô có thứ gì đó như điên cuồng ẩn hiện.

Lục Phồn rất bận rộn, định khiến Nghê Giản tức giận. Nhưng Nghê Giản không tức giận. Cô vẫn theo sau anh, lúc vào bếp, lúc vào nhà vệ sinh. Đợi cho đến khi Lục Phồn làm xong hết việc nhà là đã hơn 7h.

Nghê Giản đoi quay quắt, bụng kêu vài tiếng.

Lục Phồn rút cuộc đã có phản ứng. Anh cầm khăn tay ném vào trong bồn, nói với Nghê Giản: “Cô đi đi”.

Nghê Giản không động đậy, nhưng cô dựa vào khung cửa, ngẩng mặt nhìn anh.

“Vì sao lại đuổi tôi đi”.

Cô nhìn chăm chú vào mắt anh: “Hôm trước gặp, anh đâu có đuổi tôi đi”.

Lục Phồn không trả lời.

Nghê Giản bỗng cười cười: “Anh đang giận tôi đấy à?”.

“Tôi không có gì phải giận cả”. Lục Phồn nói: “Đi đi, đừng quay lại nữa”.

Nghê Giản buông thõng tay từ từ đứng lên, nét mặt không cười.

Cô mấp má môi: “Lục Phồn, là em đây”.

Cuối cùng, Nghê Giản vẫn đồ thừa là không có chỗ để đi.

Lục Phồn nấu mì trứng cho cô, một bát mì to và hai quả trứng, cô ăn đến nước canh cũng không thừa.

“Trình độ nấu mì của anh tốt hơn trước rồi”. Nghê Giản khen anh.

Lục Phồn nói: “Vẫn nấu như thế thôi”.

Nghê Giản không xoắn xuýt vấn đề này nữa, cô nấc một cái, thỏa mãn bụng bát đi rửa, nửa đường bị Lục Phồn giành lấy.

“Để tôi rửa”.

Lần này, Nghê Giản không tranh giành với anh, mệt mỗi lần ra sofa nghỉ ngơi.

Một lúc sau, Lục Phồn đi tới nói: “Không còn sớm, để tôi tiễn em về”.

Nghê Giản: “Em không về”.

Lục Phồn nhú mày: “Bây giờ em có chỗ rồi mà”.

“Hôm nay em ở đây”.

“Như vậy không được”.

“Sao không được?”.

Lục Phồn đưa mắt nhìn xuống nền nhà, không đáp. Nghê Giản nhìn anh, đột nhiên đứng dậy đến gần.

“Lục Phồn, sau này em ở cùng anh nhé”.